

ΤΑ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΒΙΒΛΙΑ

ΕΞΟΜΟΛΟΓΟΥΝΤΑΙ ΤΕΣΣΕΡΕΣ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ...

Ο μυστηριώδης θάνατος του λόρδου Κίτσενερ. Όπου διαφωτίζεται τὸ μυστήριό του. Ἡ τρομερὴ ἀερετοπιλλὴ Μπούργς. Τὸ μεγάλο κατέρωμα ἑνὸς κατασκοπού, κτλ. κτλ.

Π' όλα τὰ βιβλία περὶ κατασκοπείας ποὺ ἔχουν ἐκδοθῆ μὲχρι σήμερα, τὸ πρῶτο ἐνδιαφέρον εἶνε αὐτὸ ποὺ βγῆκε τελευταίως στὸ Λονδίνον καὶ στὸ Βερολίνο συγγράμματι, μετὸν τίτλον «Ἐξομολογοῦνται τεσσέρες κατὰσκοποὶ».

Ὁ τίτλος του εἶνε σύμφωνας μετὰ τὴν πραγματικότητα: Τέσσερες κατὰσκοποι, ἕνας Ἄγγλος, ἕνας Ρώσος, ἕνας Γερμανὸς καὶ ἕνας Γάλλος, οἱ ὅποιοι ἐπὶ εἰκοσι χρόνια ἐπιτελοῦσαν διαρκῶς, τότε στὴν ἰσπρησία ἑνὸς κράτους, τότε ἄλλου καὶ τότε διὸ ἢ καὶ τριῶν κρατῶν συγγράμματα, καὶ οἱ ὅποιοι ἔχουν γνωριστῆ, κατὰ τὸ διάστημα τῆς σταδιοδρομίας τους, ἄλλοτε ὡς ἐχθροὶ καὶ ἄλλοτε ὡς συνεργάται, κατέληξαν νὰ γίνωνται φίλοι. Καὶ, τελευταίον, ἀποφασίσαν νὰ γράψωμεν μαζί καὶ οἱ τέσσερες τὶς ἀμνημονίαις τους καὶ ν' ἀμνημονώσῃ τις πρὸ περιεργῶν καὶ τὶς πρὸ δραματικῶν περιπέτειάς τους.

Γ' αὐτὸ τὸ λόγο, τὸ βιβλίον τους παρουσιάζει ἐξαιρετικὸ ἐνδιαφέρον, καὶ τὸ ἐνδιαφέρον του αὐτὸ γίνεται ἀκόμα μεγαλύτερον, γιατί ὁ καθένας ἀπ' τοὺς τέσσερες αὐτοὺς κατασκοποὺς δὲν ἐπηρέτησε ποτε στὴν κατασκοπεία τῆς πατρίδος του, ἀλλὰ σὲ κατασκοπεῖες ξένων κρατῶν.

Ἀπὸ τὸ βιβλίον αὐτὸ, γιὰ πρώτη φορά ἀποκαλύπτεται ἡ πραγματικὴ αἰτία τοῦ μυστηριώδους θανάτου τοῦ λόρδου Κίτσενερ. Τὴν ἀποκαλύπτει ὁ ἕνας ἀπ' τοὺς τέσσερες κατασκοποὺς, ὁ Γάλλος, ὁ ὅποιος, τὴν ἐποχὴ τοῦ πολέμου, ἀνῆκε στὴν ἰσπρησία τῆς Γερμανίας.

Τὸ 1915, εἶχε ἐγκατασταθῆ στὸ Λονδίνον ἕνας Ρώσος πρίγκιψ ἀπὸν Καϊζαροσ, ὁ ὅποιος εἶχε ἀντοξορισθῆ ἀπ' τὴν πατρίδα του, γιατί, λόγω τῶν σοσιαλιστικῶν ἀρχῶν του, εἶχε πέσει στὴ δεσμευμένη τοῦ Τσαίρου.

Φυσικὰ, χάρις στὴν πριγκιπικὴν ἰδιότητα ἦταν δεκτὸς σ' ὅλα τὰ ἀριστοκρατικὰ σαλόνια. Κανένας ἄλλος τε δὲν ἤξερε γιὰ ποιά αἰτία βρισκότανε μακριὰ ἀπ' τὴν Ρωσία, καὶ ὅτι, φυσικὰ, ἔκανε ὀλόκληρο ἀγῶνα γιὰ νὰ τελειώσῃ ὁ πόλεμος μὴ ὧρα ἀρχίτῃ, καὶ μάλιστα, εἰς βάρος τῆς πατρίδος του, τῆς ἐποίας μισοῦσε τὸ καθενὸς τῆς. Ὁ πρίγκιψ αὐτὸς μάλιστα εἶχε καταλήξῃ νὰ προσφέρῃ τὴν ἰσπρησίαν του στὴ Γερμανικὴ κατασκοπεία, καὶ ἀκριβῶς ὁ ἐνδιαφερόμενος πρὸ χρησιμοποιοῦσε γιὰ νὰ μεταφέρῃ τὴς πληροφορίες του στὴ Γερμανία, ἦταν ὁ Γάλλος κατὰσκοπος, ποὺ κάνει τώρα τὴς ἀποκαλύψεις καὶ ὁ ὅποιος, χάρις στὴ γαλλικὴν του ἐθνικότητα, κυκλοφοροῦσε ἐλεύθερα στὴν Ἀγγλία.

Μία μέρα, ὁ πρίγκιψ συναντήθηκε σ' ἕνα ἀριστοκρατικὸν σαλόνιον τοῦ Λονδίνου μ' ἕνα νεαρὸ ἀριστοκράτην Ρώσσον, τὸ γινὸ τοῦ πρώην κυβερνήτου τοῦ Καϊζαροσ, ὁ ὅποιος εἶχε φτάσει πρὶν ἀπὸ διὸ μῆρες ἀπ' τὴν Ρωσία. Ὁ νέος ἐκεῖνος ἦτανε παλιὸς συμμάχου καὶ φίλος τοῦ πρίγκιψος. Ἐφάνε ὅμως ἀρκετὰ χρόνια νὰ ἰδωθῶναι καὶ δὲν ἤξερε ὅτι ὁ φίλος του εἶχε γίνῃ σοσιαλιστὴς καὶ κατὰσκοπος.

Μὲ τὴν ἀφέλεια λοιπὸν ποὺ χαρακτηρίζῃ τοὺς Ρώσσους καὶ τὴν ἐμπιστοσύνην ποὺ γεννᾷ ἡ παλιὰ φιλία, ὁ νέος ὡμολόγησε ὅτι εἶχε σταλῆ ἀπ' τὸ Γενικὸν Ἐπιτελεῖον — εἶχε βαθμὸν συνταγματάρχου — γιὰ νὰ συνοδεύσῃ τὸν λόρδον Κίτσενερ, ποὺ ἐπρόκειτο νὰ πάη στὴν Ρωσία γιὰ νὰ φροντίσῃ γιὰ τὸν ἀνεφοδιασμὸν τοῦ Ρωσικοῦ στρατοῦ μετὰ πολεμικὰ καὶ κανόνια.

Τὸ ἴδιον βράδον, ὁ πρίγκιψ κάλεσε τὸν Γάλλον ἐνδιάμεσον καὶ τοῦ ἀνεκοίωσε τὴν πολιτικὴν πληροφορίαν, ἡ ὅποια, ἔπειτ' ἀπὸ λίγες ὥρας, εἶχε φτάσει στὴ Γερμανία. Μ' αὐτὸν τὸν τρόπο μαθεύτηκε τὸ μεγάλο μυστικὸν καὶ ἡ Γερμανία

ἐστὶν ἐπιβουρία νὰ παραμονέψῃ καὶ νὰ τορπιλίσειν κάθε ἀγγλικὸν πολεμικὸν ποῦ θὰ κατεψυθότανε στὴν Ρωσία. Κι' ἔτσι ὁ λόρδος Κίτσενερ εἶχε τὸ πρῶτον τραγικὸν τέλος. * * *

Ἡ δρματικὴ ἀζομὴ εἶνε ἡ ἀποκάλυψη ποὺ κάνει ὁ Ἄγγλος κατὰσκοπος, ὁ ὅποιος ἀπ' τὸ 1920 μέχρι τὸ 1932 βρισκόταν στὴν ἰσπρησία τῆς Γαλλικῆς Κατασκοπείας.

Τὸ 1928, τὸ Γαλλικὸν Ἐπιτελεῖον ἔμαθε ἀόριστος ἀπὸ κάποιον κατὰσκοπον, ὅτι ἕνας λοχαγὸς τοῦ Ἀμερικανικοῦ στρατοῦ, ὀνόματι Μπούργς, εἶχε κάνει μὴ σπουδαία ἐφευρέσει ἐκρηκτικῶν μηχανημάτων γιὰ ἐναερίους βομβαρδισμοὺς, καὶ ὅτι ὁ λοχαγὸς αὐτὸς βρισκότανε στὴν Τσεχοσλοβακία ὡς στρατιωτικὸς ἀκόλουθος τῆς πατρίδος του. Τότε ὁ προϊστάμενος τῆς Γαλλικῆς Κατασκοπείας ἐκάλεσε τὸν Ἄγγλον κατὰσκοπον, ὁ ὅποιος στὴ Γαλλία κυκλοφοροῦσε μετὰ τὸ γαλλικὸν ὄνομα Ἄνρι Λεβέ, καὶ τοῦ ἔδωσε ἐντολήν νὰ πάη στὴν Πράγα καὶ νὰ προσπαθήσῃ νὰ κλέψῃ τὸ μυστικὸν τοῦ Μπούργς, ὁ ὅποιος ἦταν ἀδύνατον νὰ μὴν ἐξῆ μὲτὸν ἀντίγραφα τοῦ σχεδιαγράμματός του μηχανημάτων του.

Ἐνάμιση μῆνα παιδεύοντανε τὸ κάκον στὴν Πράγα ὁ ψευτο-Λεβέ — ἐμφανιζόμενος ὡς Γάλλος καὶ ἐφοδιασόμενος μετὰ ἕνα σωρὸ ἀντικείμενα καὶ εἶδη μεταμφίσεως. Ἐίχε φάσει κατ' ἐπαναλήρη τὶς ἀποσκευὰς τοῦ Μπούργς, μέσα στὸ σπίτι ποὺ κατοικοῦσε, τὰ συντάγματα τοῦ λοχαγοῦ τὸν στὴν Πρεσβεῖα καὶ στὸ σπίτι τῆς φίλης τοῦ Ἀμερικανικοῦ λοχαγοῦ. Δὲν εἶφαισε ὅμως τίποτε...

Ἐν τῷ μεταξύ ὅμως εἶχε κατορθώσει νὰ προσλήψῃ στὸ προσωπικὸν τῆς Ἀμερικανικῆς Πρεσβεῖας, ὡς ἀντικαταστάτης ἑνὸς καμαριέρου, τὸν ὅποιον εἶχε δωροδοκῆσει γιὰ νὰ κάνει τὸν ἄρρωστο, καὶ ἐμφανίζοντανε ὡς Ἀμερικανὸς ἐπίκουρος, χάρις σ' ἕνα πλαστὸ διαβατήριον.

Ἐπὶ τέλος μὴ μῆρα, ἡ τύχη, ὁ αἰώνιος αὐτὸς σύμμαχος τῶν κατασκοποῦν, τὸν εἰνόησε καὶ τὸν ἐγλύτωσε ἀπὸ περριτῶν κόπους, βάζοντάς του στὸν ἴσιον δρόμον. Ἡ Ἀμερικανικὴ Κατασκοπεία εἰδοποίησε τὴν Πρεσβεῖαν τῆς Πράγας ὅτι, ὅπως τῆς εἶχαν ἀναφέρει πληροφοριοδότη τῆς ἀπ' τὴν Γαλλία, ἡ Γαλλικὴ Κατασκοπεία εἶχε κινητοποιήσει ἀνθρώπους τῆς καὶ τοὺς εἶχε στείλει νὰ κλέψωμεν ἀπ' τὸ Μπούργς τὰ μυστικὰ τῆς ἐφευρέσεώς του. Ὁ πρῶτος γραμματεὺς τῆς Πρεσβεῖας, ποὺ ἀνατιλήροσε τὸν πρεσβετην, τοῦ ἀνεκοίωσε τὴν πληροφορίαν ἐκεῖνη καὶ τὸν συμβούλευσε νὰ λάβῃ τὰ μέτρα του.

Σ' αὐτὴν ἀκριβῶς τὴ στιγμήν ἐτίθηγε νὰ ὠτακουσθῆσῃ πίσω ἀπ' τὴν πόρταν ὁ Λεβέ, καὶ ἔφταναν στ' αὐτὰ τὰ ἐξῆς λόγια:

— Μπορεῖς νὰ εἶσαι ἀπολύτως ἥσυχος, ἔλεγε ἡ φωνὴ τοῦ Μπούργς. Τὸ μυστικὸν αὐτὸ ὁρῶσκειαι στὸν ναυστάθιον τοῦ Σακραμέντο, ποὺ εἶνε τὸ ἀσφαλέστερον καὶ τὸ πρῶτον κατὰ φρονιμώμενον χρηματοδοτικὸν τῆς ἡφῆλιον. Ἐκεῖ κατασκευάζονται ἑκατοντάδες ἀπ' τὶς ἀεροτοπιλλῆς μου καθε μῆρα.

Χάρις νὰ χάσῃ στιγμὴ ὁ Λεβέ, ἔφυγε γιὰ τὸ Παρίσι, ἀνέφερε στοὺς προϊσταμένους του ὅσα εἶχε ἀκοίσει, ὅτι δηλαδὴ ἡ ἐφευρέσει τοῦ Μπούργς ἦταν ἀεροτοπιλλῆ, ἐφωδίστηκε μετὰ ἄφθονα χρήματα καὶ τρία διαφορετικὰ πλαστὰ διαβατήρια, καὶ ἔφυγε γιὰ τὸ Σακραμέντο τῆς Ἀμερικῆς. Ὑστερ' ἀπὸ ἕνα μῆνα βρισκόταν ἐγκαταστημένος στὸν μεγάλον Ἀμερικανικὸν ναυστάθιον καὶ, παρουσιάζόμενος ὡς Ἀμερικανὸς πολίτης, εἶχε πᾶσει δουλειὰ ὡς σωφῆρ σ' ἕνα φορτικὸν αὐτοκίνητον. Μὲ τὸ αὐτοκίνητον αὐτὸ κουβαλοῦσε διάφορα ὕλικά μέσα στὰ ἐργαστᾶσια τοῦ Ναυστάθμου.

Ἐκεῖ πρόσεξε ἕνα ὑπόστεγον ποὺ τὸ φουροῦσαν περισσότεροι στρατιῶτες ἀπὸ τ' ἄλλα, καὶ ὅπου μόνον ὄρισμένοι ἀξιωματικοὶ ἐμπαναν, μετὰ γκατὴ ἄδεια τοῦ διοικητοῦ τοῦ Ναυστάθμου. Ἐξῆσθη

ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΖΩΓΡΑΦΙΕΣ
ΧΡΩΜΑΤΙΚΟ ΖΕΥΓΑΡΙ
(Ἔργον τοῦ κ. Γερ. Γρηγόρη)

μένος στην Ιχθυογραφία και την τοπογραφία. Ήσαν ένα σχεδιάγραμμα του ύστερου, σημείωσε αριθμός που ήταν τα παρόνομα και που ο κάθε ακούτος ναύτης.

Έπειτα ναύαρε ένα ύπόγειο δωμάτιο εκεί κοντά κι άρχισε να σκάβει τις όρες που δεν είχε δουλειά. Ήσαν κάποιο στενό διάδρομο με κατεβήσαν προς το χαρζέλλορατο γκέρσο, και αριθμός σ' ένα παρόνομα που ήταν ανάμεσα σε δύο κοπέλες. Χρειάστηκε έννη ολόκληρους μήνες για να τελειώσει τον ύπόγειο διάδρομο, κι είχε για βοηθούς άλλους δύο κατασκόπους που τού στείλαν απ' τη Γαλλία.

Όταν τελείωσε, περίμενε κάμποσες μέρες, και μια νύχτα Σαββάτου πέφανε τέλος τον διάδρομο. Είχε δύο μέρες στη διάθεσή του, γιατί μετά την Κυριακή ακολουθούσε η Δευτέρα, η επέτειος της Άνακωχής.

Εργάζομε το τελευταίο μέρος του διαδρόμου, που το είχε άφησει έτσι για να μην ανακαλυφθεί η δουλειά του, κι απ' την τρύπα που σηκώσθηκε, πρόβαλε σιγά-σιγά με προσοχή, έληθίσατο το παράνομο κι έβρισε στα κάγκελλα μια μεγάλη δόση από έδροζωοζικό όξυ. Περίμενε έως άργά, μετά τα μεσάνυχτα, ως όσον το έδροζωοζικό όξυ έλυσσε τα κάγκελλα στις άκρες. Τότε Βασισοβόρη, έβγαλε ενδοκρόματα τα κάγκελλα και δρασελίσε το παράνομο, έφοδιασένος με τρούφιμα για σαράντα όγτώ όρες, με ήλεκτροζικό φανάρι, ένα σημειωματάριο κι όλα τα διαφορητικά σύνεργα.

Για κάθε ένδεξιμένο δεν άναρε φως, αλλά περίμενε όσπου ξημέρωσε καλά. Και τότε είδε ότι το τρούφιμα έκεινο ύπόστεγο ήταν γεμάτο από χιλιάδες τοπιλλες για άεροπλάνα, η καθένα απ' τις όποιες είχε ύψος δύο μέτρων και διάμετρο έξι ήντα έκατοστόν του μέτρον.

Εγώ τα όλόκληρες όρες έργάστηχε άδιάκωτα με τα διαφορητικά τον έργασία, ως όσον κατώφωσε να σχήσει μια τοπιλλά, να ζάνη ζωιάτια τα άτασάένα τοιζωιάτια της και να ίδη το περιζωμένο της. Στο μέσα μέρος των τοιζωιάτων ήσαν χαραγμένα τα έξις:

ΛΕΡΩΤΟΡΗ ΠΙΛΑΕΣ ΜΠΟΥΡΝΣ
120 ΦΥΣΗΓΓΙΑ — 1920 ΒΑΗΜΜΑΤΑ

Ο Μπούρνε είχε έμφοσει ένα άπίστευτα τρωαζαζικό καταστροφεζικό όπλο. Η τοπιλλή είχε στο μεγάλο κοίλωμα της όγδόντα φρούγια, διαμέτρον δέκα πόνοιον το καθένα, τοποθετημένα όριζοντίως. Και κάθε φρούγιο είχε μέσα δεκάξη έζκορηζαζικά βλήματα. Έξωδς ατότων στο μπροστινό κοίλωμα της τοπιλλας ήσαν άλλα σαράντα φρούγια, τοποθετημένα κάθετα. Δηλαδή έν όλο έκατόν είκοσι φρούγια με 1920 βλήματα.

Γρήγορα - γρήγορα έκανε λεπτομερή σχεδιαγράμματα του έσωτερικού και του έξωτερικού της τοπιλλας, έβγαλε και δύο βλήματα στην τσέπη του, κι απ' τον ίδιον όρομό που είχε έρθει, όγνηξε έξω απ' τον Ναυσταθμο, κι έβηγε για τη Βασισοβόρη. Έκει έτεκοινώνησε κρηγή με τον Γάλλο στρατιωτικό άκόλομφο, έφοδιάστηχε με ένα πλαστό διαβατήριο και ξαναγύρισε στη Γαλλία, όπου τού όώσανε τον Στανό της Λεγεόνας της Τιμής και δέκα έκατομύρια φράγκα. Τώρα έινε πλούσιος πειά και δεν έχει ανάγκη να εργάζεζαι ως κατάσκόπος.

ΣΑΝ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

Η ΤΡΕΙΣ ΑΔΕΛΦΕΣ

Ίδου μια μικρή άληθινή Ιστορία, που μοιάζει με παραμύθι: Ζούσαν κάποτε στη Φραγκοβόρη τρεις αδελφές, η όποιες κάθε μήνα, έπαιναν από τον πατέρα τους δεκαπέντε μάρκα για τα ιδιαίτερά τους έξοδα. Έροσαν όμως τους τα φρομάτια τους, έπλεξαν, κεντούσαν, συνήριζαν το σπίτι τους και με την άφελή φαιδρότητα τους περονοσαν τις μέρες τους φτωχικά, αλλά όμορφα κι ενήραστημένα. Ήσαν κι η τρεις τους όμορφες, φρόνιμες κι ενήγενές.

Ο πατέρας τους ήταν δούξ, αλλά τόσο φτωχός, ώστε αναγκαζόταν να παραδίδη μαθημάτια Ιχθυογραφίας για ν' άνταπεξορζεζαι στα καθμερινά τον έξοδα.

Το οικογενειακό του όνομα όμως ήταν Ιστορικό, και το μέλλον του έπεφίλασε σπουδαίες έκπληξείς.

Ήθε πρόγματι η μέρα, κατά την όποιαν ο δούξ του Σλέσβιχε - Όλοτνι έφόρρεσε το στέμμα της Δανίας. Και η κόρης του, η τρεις όμορφες και χαρομένες αδελφές, άφρησαν το φτωχικό τους σπίτι στη Φραγκοβόρη, άφοϋ πειά είχαν γίνει Βασιλικές Υψηλότητες.

Αυτό όμως ύπώρξε μια άλλη άρχη για τη μελλοντική τους εξέλιξη. Γιατί ύστερα από λίγα χρόνια, η μεγαλύτερη, η πριγκήπισσα Άλεξάνδρα παντρεύτηκε τον πρίγκηπα της Ουαλλίας, και σε λίγο έγινε βασίλισσα της Άγγλιας και αυτοκράτειρα των Ίνδιων. Η δεύτερη πήρε τον δούδα της Κοιμπερλάνδης, κι η τρίτη, η πιο χαριτωμένη, τον Άλεξάνδρο τον Γ' της Ρωσίας.

ΔΗΜΟΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΜΑΝΙΑΤΙΚΑ ΜΟΙΡΟΛΟΓΙΑ

Ήλιε μου στο βασίλειμα θέ να σοϋ παραγγέλλω τα λιοβαρέματα θάρθω να σε ξαναφροτίσω! Μην είδες μών όμορφονιά και μια καλή κοπέλα... Για πές μου τα σημάδια της, μών τέχη και την είδα. Ψηλόλιγ' ήταν στο χορμί κι άστροόρη στην όρη είχε τα μάτια σαν έλιές, τα φρούδια σα γαϊτανά είχε τον ήλιο πόσοπο, το χέρι της περζάνι και μέσ' στής Μάνης τα χουρία σαν κείνη δεν έν' άλλη... Έγεφραδός επένεργα στ' Άδη το περιβόλι εκεί της γράφωρ εν' όνομα με τους αποθαίνοντες... Μοίεπει να πό στο σπίτι της να μών την κατερούνε...

Τρεξί άντροσιωμένοι βούλωναν να βγαίν από τον Άδη. Κίεφωρ του Χάρου το κλειδιά, του Χάρου τ' άντιζέλιδα. Κανένας δεν τους άκουσε, κανένας δεν τους είδε, Μια λυγρή τους άκουσε, μια λυγρή τους είδε. Για πάρε με, άντροσιωμένοι μου, πάρε με από τον Άδη. Γιατ' άφρα μικρό παιδι και άντρα παλιόζοφι. Τρίζωρ τα παποταζαζια σου και μής άκούνε κι άλλοι... Έγώ τα βράνω τα όρημα και τα πετό στον (Άδη...

Ένας άητός καθότανε στοϋ Χάρου το περ- (βόλι) και τοπολοζωιαδίωτανε και κείφωρ τα φτερά του. Ταίλα ποιά του έβγανε και ταίλα τον φο- (τούσαν) Γ' έχεις, άητέ, που θλίβεσαι και τοπολοζω- (μαδίεσαι) Το σπίτι μου άποζήτημα και δεν μπορώ να (στέζω).

Πάγ' άνειε, πάρε, καιφέ, και πάρε τραλιον- (τάνα, να πάω να ίδω τα σπίτια μου, να ίδω το (ποός με κλάει. Νά ίδω άν με κλάινε οί φίλοι μου, με κλάι- (νε κι' οί δικόι μου... Όποις με κλάει η μάννα μου, κανένας δεν (θα κλάει).

Δεν σόπιαναν δεν σόπρηταν δάζωρα και μοι- (ρολόγια μόν' σόπιαναν μόν' σόπρηταν πέντε ζυγές (παιγνίδια η δυο να παζών το προϋ κι' η δυο το με- (σημέρι και προς το γέρομο του ήλιου να παζώνε (κι' η πέντε...

Νά τώξερα παιδάκι μου πώς θέλα μου πε- (θάνη).

να σε βαστώ στα χέρια μου να σ' έχω στην ποδιά μου, να πάω στην Πόδι για γιατρώ στη Βενετία για ρουζα, να πάω στην Άνδριανούπολι να φέρω Βενετσιάνο να βρω χρυσάφι, μάλαμια για να σε ζαγοράσω... Μάννα στην πόλι με πουλιάν, στείλε κι' άγοράσε με. Μάδε με χίλια με πουλιάν, μάδε με δύο χιλιάδες. Γυρέϊον χίλια πεανά και πέντε ζάγια μόσκο, γυρέϊον και τη θάλασσα μ' όδλα της τα καρδιά, γυρέϊον και τον όθρανό μ' όδλα τον τα σημάδια. Έγώ τα πεανά βαστώ, το μόσκο θ' άγοράσω, τον όθρανό τον τρουερό πώς να τον κατεβάσω; τη θάλασσα τη φόνισσα πώς να την σημασιώξω;

Η άγεντία τον κίνησε και θέλει να πηγαίν. Άς τον παρακαλέσωμε η άδρομής κι' η μάνες κι' αυτές η καλοπάρρητες και μαρομένες χίρες να πάη απ' τις έκκλησιές κι' από τα ιουναστήρια, να σήη μια στριγνια φοινή ν' άκούση οί κάτοι κόσμος: Παιδιά, σάς κλάιν η μάνες σας, άδροφια, η άδροφάδες, άντρος, σάς κλάιν τα ταιρία σας, σάς κλάινε τα παιδά σας. Θέ μου, και ποϋ να βρούμεζαι ο πεθαμένους κόσμος; Στόν κάτω κόσμο βρούμεζαι στην πλάκα και στο χόμα και γυέϊον: τον κουνιναζό, της πλάκας το φαρμάκι. Κόσμε γίνεζ, κόσμε περζέ, κόσμε φαρμαζωμένε, θά σ' άπογαφρητίσωνε κι' όμορφοι κι' άντροσιωμένοι. Κόσμε, και ποός θά σε χωρη και ποός θά σε κερ- (δίση);

Θά σε κερδίσωρ τα βουνά, θά σε χαρούν οί κάτοι, γιατ' έννε ο κόσμος το δεντρί κι' έμεις το ποικό του κι' ο Χάρου ποϋν' ο τρυγητής μαζεύει τον χαρλό (του!

